

İnsanların çocuğunun olmamasının hikmeti nedir?

Z. Kuş: “İnançlı, dinine hizmet etmeye çalışan biriyim. Çocuğum olmuyor. İmtihan olduğunu biliyorum. Fakat düşünmeden de edemiyorum: İnsanların çocuğunun olmamasının hikmeti nedir?”

Öncelikle doktora başvurduanız mu bilmiyorum; eşinizle birlikte doktora gitmenizi ve tıbbın teklifleri ile hareket etmenizi tavsiye ediyorum.

Sağlıkla ilgili bir çözümü varsa böylece Allah'ın izniyle ulaşabilmeniz mümkün olur. Eğer tıbbî bir çözümü yoksa yapabileceğiniz şey, hayırlısının böyle olduğu yolunda kendinizi ikna etmek olacaktır.

Çünkü bizim beşerî gücümüzü aşan bir tecellî karşısında yapabileceğimiz bir şey kalmaz.

Bu durumda, “Olabilir ki, siz bir şeyden hoşlanmazsınız; oysaki o sizin için bir hayırdır. Yine olabilir ki, siz bir şeyi seversiniz, oysaki o şey sizin için şerdir. Allah bilir, siz bilmezsiniz”¹ âyetinin fehvası ile amel etmeliyiz.

Hoşumuza gitmeyen hiçbir tecellîde, yolunda gitmeyen hiçbir işte Allah'a küsmek gibi, Allah'tan hesap sormak gibi bir seçeneğimiz yoktur.

Her hal ve her şartta Allah'a teslim olmakla yükümlüyük.

Eğer bizim için çocuk yaratmamışsa, bunun en büyük hikmetini hayra yorarak bulacağız, “Böylesi hayırlıdır da ondan” diyeceğiz.

Öte yandan, üzerimizde şükrünü eda etmediğimiz, şükrüne yetişemediğimiz çok nimetler var.

Allah'ın vermediği bir şeyle meşgul olmak yerine, verdiği şeylerin şükrü ile meşgul olmamız gerektiğini düşünmeliyiz.

Çünkü unutmamalıyız ki, yaratılışımızın en mühim gayesi, en büyük neticesi ve en göz alıcı meyvesi şükürdür.2

Çocuğun olmaması meselesinde, diğer tecellîlerde olduğu gibi, Allah'ın hükmü ve takdiri esastır. Hikmet, Allah'ın iradesinde gizlidir. Allah'ın iradesini ise hiç kimse sorgulamaya yetkili değildir. İnsana düşen, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, sorgulamak değil, şükretmektir.

Bununla beraber, vermeyi takdir buyurduğu zaman belki de henüz gelmemiştir.

Ümidimizi kaybetmeden duâya devam etmeye de en azından hiçbir şey mani değildir.

Duâya devam etmeye sebep olmak gibi bir hikmet bile kendi başına büyük bir hikmettir.

Dipnotlar:

1- Bakara Suresi: 216

2- Bediüzzaman, Lem'alar, s. 609